

Bestseller
New York Times

R. L. Mathewsonová

Hra s láskou

Když přeskočí jiskra,
jde rozum stranou...

Mladá fronta

EROTIC

R. L. Mathewsonová
Hra s láskou

R. L. Mathewsonová

Hra s láskou

Mladá fronta

PLAYING FOR KEEPS Copyright © R. L. Mathewson 2011.

All rights reserved.

Translation © Veronika Geyerová, 2015

ISBN 978-80-204-4002-0 (pdf)

Tato kniha je věnována všem, kteří jsou ochotni to se mnou risknout.

Děkuji.

*Děkuji také své matce, babičce a bratranci Jamiemu,
kteří mě bavili hraním scrabblu po internetu.*

*A samozřejmě i svým dětem, malým parťákům,
kteří mě vždy budou inspirovat.*

Kapitola I

„Ne, to snad ne! Ne, ne, ne!“ utrousila nevěřičně Haley, když viděla své růžové, bílé a žluté tulipány násilím vyrvané ze země. Vystřelila od počítače směrem ke vchodovým dveřím. Tentokrát už ho zabije, o tom žádná!

Po dlouhých pěti letech, kdy se choval jako puberták, už to teď fakt přehnal! Ani její spolubydlící z vejšky ji nedokázala takhle rozčítit. A to ani když se půl roku odmítala sprchovat a používat deodorant, aby tak přispěla k „záchraně planety“.

Před pěti lety si Haley ve zralém věku čtyřiaadvaceti let koupila své první bydlení. Málem se udřela, aby si mohla svůj vysněný domov dovolit – dvoupokojový přízemní domek. Ten pocit, že je majitelkou domu, byl ještě lepší, než si kdy dokázala představit.

Strávila hodiny vybíráním barevných kombinací do jednotlivých pokojů, uklízením, zařizováním a obcházením garážových výprodejů v okruhu padesáti kilometrů. Snažila se proměnit dřevo a plast v opravdový domov. Žádná z těchto činností se však nevyrovnala hodinám, které strávila úpravou trávníku a péčí o záhonky. I za cenu té spousty puchýřů, říznutí, včelích bodnutí a bolesti zad proměnila obyčejný dvorek v rajskou zahradu.

Nadšení jí vydrželo celé čtyři měsíce. Dokud se do sousedního domu nepřistěhoval on. Nejdřív byla ráda, že má nového souseda, co nevypadá na umření a mohl by být v klidu. Když se ale s Jasonem Bradfordem seznámila, radost ji přešla.

Od jeho příjezdu ještě neuteklo ani deset minut a už jí stihl nacouvat do poštovní schránky, zaneřádit si zahradu odpadky z fast-foodu, které se brzy zatoulaly až na její anglický trávník, a ulevit si na velký dub stojící před domem, přičemž se na ni rozpačitě pousmál a pokrčil rameny.

Ten chlap byl barbar!

Během následujících pěti let proměnil její líbezný život v noční můru. Nechápala, jak se někomu mohlo podařit převzít tak rychle kontrolu nad jejím štěstím, ale jemu se to povedlo. Roky bojovala s paintballovými kuličkami, které jí barvily vyprané prádlo na šňůře a pocákaly dokonce i domovní zeď. Musela trpět řvoucí hudbu, večírky, a dvakrát dokonce načapala nějaké naháče, jak se snaží přelézt plot, aby se mohli ve tři ráno vykoupat v jejím bazénu, a taky pár ženských, jak hystericky ječí na jeho a někdy i na její předzahrádce, když ten pitomec odmítal vyjít ven a promluvit si s nimi.

A ještě horší bylo, že oba učili na stejné soukromé střední škole, na stejném patře, v sousedních třídách, a dokonce vedle sebe i parkovali. Netrvalo dlouho a v noční můru proměnil nejen její osobní život, ale i práci. Ve škole musela neustále řešit, že si z jejího kabinetu „půjčuje“ papír, propisky, knihy, a jednou jí odnesl dokonce i stůl.

Sám sebe zřejmě považoval za pana Božského a jako pán se taky choval. Klidně nechal Haley, aby všechnu práci navíc oddřela ona a sám měl všechno na háku. Haley brzy došlo, že v práci to bude muset překousnout. V jejím věku nepřicházelo v úvahu, že by našla lepší místo. Měla štěstí, že dostala tohle. Jedinou možností tedy bylo se přestěhovat.

Po prvním roce se rozhodla dům prodat, ale nedařilo se jí to. Pokaždé, když se na něj nějaký zájemce přišel podívat, vycouval z toho, jen co Jasona uviděl. Na dva roky se pak myšlenky na prodej vzdala a znovu se jí začala zabývat až loni, když se dal Jason na golf a míčkem jí rozbil tři okna. Patnáct zájemců o koupi se mu podařilo odradit třeba tím, že si šel do schránky pro poštu v boxerkách, nebo svým obzvláště nezapomenutelným záchvatem vzteku, kdy s hlasitým řevem vyhodil počítač z okna, a samozřejmě také péčí o svůj majetek, lépe řečeno nedostatkem péče.

Trávník měl zarostlý rosičkou a jiným plevellem, a kdyby jednou měsíčně neplatil klukovi ze sousedství, aby mu ho posekal, byl by to skvělý domov pro všelijakou havěť. Dům taky nutně potřeboval nově omítnout, nebo alespoň odklidit kusy omítky, co za ty roky opadaly. Zkrátka, pokud zájemce neodradil sám Jason, rozhodně k tomu posloužil jeho dům. Před pěti měsíci už se Haley myšlenky na stěhování vzdala definitivně a začala se místo toho úpěnlivě modlit, aby se brzy přestěhoval on. Hodně brzy.

A teď?! Teď jde po jejích miláčcích. To snad není pravda! Už toho bylo dost! V uplynulých pěti letech držela jazyk za zuby a ani necekla. Vždycky byla taková, dokonce už jako dítě.

Nesmělá, tichá dívka, s nosem věčně zabořeným v knihách, doufající, že si jí nikdo nevšimne. Nebylo to ani tak tím, že by byla nespolečenská, bavila se ráda. Bylo to spíš tím, že byla velká bábovka. Když si ji ostatní děti vzaly na mušku a utahovaly si z ní nebo ji sekýrovaly, vždycky se stáhla sama do sebe a nebyla schopná se bránit. Tenhle zlozvyk jí vydržel až do dospělosti.

S krasavci jako Jason to bylo ještě horší. Havraní vlasy, pomněnkové oči a vyrýsované tělo ji uváděly do rozpaků. Stačilo, aby se na takového frajírka jenom podívala, a připadala si jako naprostý idiot.

A bezohlední lidé jí vadili nejvíc, možná proto, že se nikdy nenačila, jak s nimi jednat. Když načapala svoji spolubydlící Angelu, jak jí krade poznámky z přednášek, jídlo a peníze, co udělala? Počkala do dvou do rána, kdy bylo jisté, že už Angela spí, vrátila se domů, co nejrychleji se sbalila a vzala roha, dřív než se Angela ráno vzbudila.

A podobně to vypadalo i s tou hrstkou kluků, se kterými se jí poštěstilo chodit a kteří ji jen využívali. Místo aby je pustila k vodě, což měla udělat, uzavřela se radši do sebe, protože věděla, že je brzo začne nudit a nechají ji sami. Jo, byla bábovka. Což byl taky jediný důvod, proč mohl Jason Bradford v uplynulých pěti letech zajít se svým chováním tak daleko. Ale s tím už je konec! Ty kytky jsou poslední kapka! Cibulky tulipánů jí dala babička z vlastní zahrádky, když Haley dům koupila, a ona je opravdu zbožňovala.

Takže vyběhla z domu, a když zmerčila srolovanou hadici, vmžiku se rozhodla jednat. Vyřídí to tady a teď. Doba, kdy dělala ostatním blbce, je nenávratně pryč!

„Co se to sakra děje?“

Jason rychle vyskočil, když ho zasáhl proud ledové vody.

Nevěděl, co uvidí, až se otočí, ale rozhodně nečekal svou utáplou sousedku a kolegyni, jak na něj míří dlouhou hadicí. Určitě se zbláznila!

„Táhni od mých tulipánů,“ nakázala mu přísným hlasem, který ho překvapil.

Neubráníl se, aby se na ni neusmál. Přijde mu tak roztomilá, jak tu stojí s dlouhými měděnými vlasy staženými do culíku, se zelenýma očima, ze kterých srší blesky, schovanými za širokými obroučkami brýlí. Vážně jí to sekne a v tom upnutém černém tričku s nápisem „Nerd“ na drobném poprsí vypadá i docela sexy. Jeho pohled se svezl na roztomilé šortčky, které odhalovaly krátké, ale moc hezké, opálené nohy. Opravdu moc pěkné.

Samozřejmě věděl, že jeho tichá sousedka je pěkná samička. To bylo to první, čeho si všiml, hned jak se přistěhoval. A taky toho, že je nesmělá, roztržitá a věčně vyplašená. Ještě teď sebou trhl, když si na ten den vzpomněl. Po pěti hodinách cesty a třech energetických zoufale potřeboval na záchod. Jenže realitní makléřka nenechala klíče na smluveném místě, a tak to musel vymyslet jinak, buď to pustit do nohavice, nebo pokropit strom. Nakonec zvolil strom, který zalavil pořádnou dávkou recyklované koly.

Haley mu ani nedala příležitost, aby jí to vysvětlil nebo se omluvil. Jen co ho uviděla, celá zrudla a utekla domů. Od té doby se mu vyhýbala na sto honů. Když na ni zamával nebo ji pozdravil, jen něco zamumlala nebo dělala, že ho nevidí. Když on nebo někdo z jeho kámošů rozbil nebo zničil něco jejího, neřekla ani slovo. Klidně se na to mohl vykašlat a ta rozbitá okna a prostěradla pocákaná od paintballových barev nezaplatit, ale zas takový kretén nebyl. Věděl, že sama si nikdy o nic neřekne, takže po každém průšvihy vždycky hned zavolať opraváře a napravit všechno, co natropil. Kdyby se snažil využít situace, cítil by se ještě hůř.

Vždycky mu vadilo, že se Haley nedokáže ozvat. Nevzpomínal si, že by ho někdy někdo tak rychle a takovou mírou nesnášel. Ať dělal cokoli, Haley s ním stejně nechtěla mluvit. Sakra, kdyby ho tenkrát kopla do zadku nebo na něj aspoň zavolala policajty jako ostatní sousedi, nebo si stěžovala u ředitele jako spousta jeho kolegů. Ale ona nikdy ani nepodepsala žádnou z té hromady petic, které ho měly donutit, aby se přestěhoval. Pokaždé si je pozorně přečetl, ale její podpis tam nenašel.

Neměl v úmyslu být za blbce. Prostě se mu to stávalo. Všichni to chápali a brali ho takového, jaký je. Možná proto, že i když byl trouba, byl k zulíbání... teda většinou.

Ale i když teď byl potěšený, že se Haley uráčila vzít ho na milost a mluvit s ním, byl taky vytočený, že tu stojí ve dvaceti stupních ve své

oblíbené košili a khaki šortkách úplně promočený. Jenže zřejmě nevyskočil a neuhnul dost rychle, protože ho pokropila znovu.

„Zbláznila ses nebo co?“ vyjel na ni.

Zamávala na něj hadicí, aby mu naznačila, že se má dát na ústup. „Vypadni z mého záhonu... Hned.“

„Tvýho záhonu?“

„Jo, mého záhonu!“ Následovala další krátká sprcha. „Ty kytky jsem tady zasadila před pěti lety, ještě než ses sem nastěhoval!“

Jason si nervózně pročísl rozčuchané vlasy. „Tak to sis měla nejdřív zkontrolovat hranici mezi našimi pozemky, než jsi promarnila čas sázením!“ vyštěkl na ni.

Oči se jí vzteky zúžily na štěrbininky. „Ten záhon je na mém pozemku!“

„To si nemyslím, zlato. Jdi se podívat do smlouvy, jestli mi nevěříš. Ten záhon je stoprocentně na mém pozemku,“ řekl neurvale. Ukázal směrem k půlmetrovému pruhu mezi jejich domy, kde se nacházel záhon sahající až k velkému dřevěnému plotu, který začínal na rohu jejího domu, pokračoval za něj, a odděloval tak jejich dvorky. „Patří ti jen desetacentimetrovej pruh od domovní zdi. Tvůj pozemek končí pět centimetrů před *mým* záhonem! Proto ten plaňkovej plot začíná u tvýho domu, a ne na druhý straně záhonu!“

Pozoroval, jak zírá na malý prostor mezi jejich domy. Ať je postavil kdokoli, byl to pěkný blb. Obě ložnice jsou od sebe ani ne půl metru. Mezi ostatními domy v sousedství je přitom mezera aspoň devět metrů. Jejich nachlup stejně navržené domy tak neposkytují žádné soukromí. Nezbylo mu než postavit svou velkou postel hned k oknu, odkud vidí Haley přímo do ložnice. Přestěhovat se do vedlejšího pokoje nepřipadalo v úvahu, protože tam by se postel nevešla.

Bylo zvláštní spát půl metru od ženy, pro kterou nic neznamenal. Přes léto ani jeden z nich neotvíral okna, dokud oba nepadali vedrem. A že by si k sobě přivedl nějakou holku, už vůbec nepřipadalo v úvahu. Nikdy nepatřil mezi exhibicionisty, aby se vyžíval v milování na veřejnosti, a užívat si s někým u sebe v posteli by jako veřejné představení určitě působilo.

Ačkoli se snažil vtlouct si do hlavy, že každý z nich má svůj vlastní dům a že je dělí víc než jen pitomý záhon, holku si k sobě prostě přivést nedokázal. Vlastně to nedělal ani dřív. Nikdy si žádnou ženu

domů nepozval. To bylo jedno z hlavních pravidel jeho vztahů. Ženské za ním chodily, jenom když si na něm chtěly vylít zlost po rozchodu, ale i tak je nechal stát za dveřmi.

Jako dospělý ještě nikdy s žádnou ženou postel nesdílel. Vždycky mu to přišlo moc intimní a vysílalo to špatný signál. Párkrát po rychlovce u nějaké ženy v posteli zůstal, ale vždycky se ukázalo, že to byla velká chyba. Všechny měly nutkání ho neustále objímat a pokládaly mu otázky, které ho děsily: „Na co myslíš?“, „Miluješ mě?“, „Co bude dál?“, „Proč mi pořád říkáš jménem moje sestry?“, nebo jeho oblíbenou: „Přemýšlím, jaký asi budou naše děti. Ty taky?“ Ne, nejlepší je mít sex v domě dotyčné, v hotelovém pokoji nebo ještě lépe na zadní sedačce auta.

Díkybohu, že to jeho sousedka má nejspíš stejně. Hrozí se představy, že by ho vzbudilo hekání a sténání nějakého chlapa. S jeho štěstím by se mu tyhle zvuky vloudily i do snu a nechce ani domýšlet, jak by to mohlo dopadnout. K tomu ale naštěstí nikdy nedošlo, jinak by spal radši na gauči.

Ne že by o jeho sousedku neměli chlapi zájem. Pár zoufalců, co kolem ní v uplynulých pěti letech poletovalo, už viděl. Ale nesahali jí ani po kotníky, alespoň vzhledem ne. Ze své zkušenosti i od pohledu může říct, že to všechno byli pěkní blbci. On sám taky není žádný princ na bílém koni, to ani v nejmenším, ale za to, jak se k ní chovali, by jim nejradši jednu vrazil. Nikdy ji ale nenapadli, jinak by ty zmetky zabil. On sám by ženu nikdy neuhodil. No, prostě mu přišlo, že ji využívali nebo se k ní prostě celkově nechovali dobře.

Haley si pohledem změřila plot a pak zbývajících kus záhonu. S hlasitým povzdechem řekla: „Dobře. Jestli jsem se spletla, tak se omlouvám, ale na poslední záhon jsem zasadila tulipány z babiččiny zahrádky.“

S úlevou přikývl a byl rád, že se to vyjasnilo. Ty zatracené kytky jsou venku a právě včas. Další takovou noc už prožít nechce.

„Přesadím je holt na svůj deseticentimetrovej záhonek,“ oznámila mu Haley.

Zděšeně vyvalil oči. „To teda nepřesadíš!“

Kapitola 2

Haley nevěřicně vytřeštila oči, když se Jason vrhl na kytky a začal je cupovat jako smyslů zbavený.

„Přestaň!“

Nevěnoval jí pozornost a nepřestával rvát tulipány ze země. Dával si záležet, aby je trhal i s cibulkami. Házel je daleko na svůj pozemek, aby se jich Haley nemohla zmocnit a zasadit je zpátky.

Haley stiskla trysku hadice a zasáhla ho dalším přívalem ledové vody. Nezdálo se však, že by ho to vyvedlo z míry, a dál pokračoval v plnění květinového záhonu.

„Přestaň! Prosím tě, přestaň!“ křičela, ale on nepřestal. Jen zpomalil, když se dostal až k úzkému pásu země mezi jejich domy.

Jason se musel narovnat, aby se do té štěrbiny vůbec vešel. Aspoň že na něj Haley přestala vrískat. Je duben a oni se nacházejí v Nové Anglii, kde teď sice jasně svítí slunce, ale fouká studený vítr. Otřásl se a natáhl se pro další hrst tulipánů, když vtom mu cosi sevřelo kotníky.

„Co to sakra je-e?!“ Ztratil rovnováhu a spadl obličejem přímo do hustého nánosů bahna, které Haley svou sprchou vytvořila. Než se stačil vyškrábat na nohy, skočila mu Haley na záda, aby se dostala k těm zpropadeným kytkám.

Její drobná postava jí přišla jenom vhod. Přelezla hbitě přes Jasona a začala rukama vyhrabávat tolik tulipánů, kolik jen mohla, a laskyplně, ale rychle je skládala ke zdi svého domu.

„Hele! Dost!“ okřikl ji Jason a naklonil se přes ni, aby jí zadržel ruce.

„Slez ze mě!“ odsekla Haley a začala vydloubávat tulipány ještě rychleji.

„Nebyl bych na tobě, kdybys ty nebyla na mém pozemku!“

Rozmáchla se loktem dozadu, aby ho ze sebe shodila. Vztekla supěl a nadával, jak se přes ni škrábal, až ji celou zalehl. Najednou pod ním

ztuhla. Využil jejího ohromení, popadl co nejvíc tulipánů, vyrval je ze země a poslepu je hodil přes rameno za sebe.

„Řekla jsem slez ze mě, ne rozmačkej mě!“ vyštěkla Haley. Jediné, co může udělat, je snažit se zklidnit dech. Nebo začne hyperventilovat a omdlí. O tom není pochyb. Vždyť se po ní taky válí chlap jako hora!

Její smysly byly příliš zaměstnané, než aby se dokázala soustředit. Jediné, na co dokázala myslet, bylo, jak se jí jeho vypracované břišní svaly tisknou na záda. Najednou jí tělem projelo zachvění, které nemělo nic společného se studenou vodou, co jí pomalu prosakovala skrz oblečení.

Vtom jí to došlo. „Doufám, že to není to, co si myslím!“ procedila mezi sevřenými zuby.

„To není.“ Ale bylo. „Jen si nefandi, holčičko,“ ucedil a snažil se o ni netřít ani na ni netlačit. Sám byl trochu zaskočený. Ne že by měl někdy problém s tím, že by se mu nepostavil. To neměl. I když poslední dobou neměl o sex zrovna valný zájem. Sakra, nemůže si vzpomenout, kdy si to naposledy s někým rozdal, což je samo o sobě trochu k pláči.

Ještě jednou zkusil, s nevelkým úspěchem, vytrhnout víc kytek. Zdá se, že ji to dostatečně rozptýlilo od toho, jak se tiskne rozkrokem na její hezký zadeček. Přitulil se k jejímu krku, zavřel oči a pomalu nasál její vůni. Vypadalo to, že si toho nevšimla, a tak to udělal ještě jednou. Přísahal by, že voní po ostružinách se šlehačkou. Pro chlapa jako on to je k zbláznění.

Otráveně zabrbkala: „Nevím, co máš za problém. Udělala jsem chybu, že jsem je zasadila na tvůj pozemek a omlouvám se. Tak mě je nech přesadit o kousek dál a všechno bude v pohodě.“

Tím ho vytrhla ze zasnění. „Ne!“ Natáhl se přes ni a začal znovu rvát tulipány ze země. Lapala po dechu a nadávala, jak se snažila vysvobodit z jeho sevření, aby jich zachránila co možná nejvíc. Jason ale kopíroval všechny její pohyby a vytácel ji čím dál víc.

„Seš kretén! Chci svoje cibulky!“ vypískla a snažila se nerozbrečet. Jsou to cibulky od babičky. Děda je babičce koupil po válce, aby tak oslavil jejich první úspěch v podnikání.

„Ne, nebudeš je tu sázet! Musí pryč!“ vyjel na ni a škubal kytky ještě rychleji.

„Proč?“ zeptala se a brada se jí třásla, jak měla na krajíčku. „Nerozumím ti! Vůbec se o svou zahradu nestaráš. Tak proč teď řešíš, jestli jsou ty kytky tady, nebo o kousek dál? Nic ti nedělají!“

„To teda dělají!“ odsekl a pomyslel na všechna místa na zádech a krku, která ho bezustání pálí.

Výsměšně se ušklíbla. „Jsou to jenom kytky. Co udělaly, že se chováš takhle příšerně?“ Vtom u ucha zaslechla bzukot a bezděčně se po hmyzu ohnala rukou.

„Včela!“ vykřikl a snažil se z ní slézt, ale nemohl. Jeho velké tělo se zaklínilo mezi domy.

„Ano, to je včela,“ zopakovala pomalu, jako by mluvila s dítětem.

Zasténal, jak se snažil vysvobodit z nepříjemné pozice. Když se mu to nedařilo, zkoušel se protlačit zpátky. Jednou rukou ji objal kolem pasu a táhl ji s sebou.

„Dej ty pracky pryč!“

„Je tu sakra včelí hnízdo a my jsme v něm právě rozdráždily všechny včely!“ křikl a usilovně se je oba snažil dostat pryč.

Haley se podívala před sebe a vykulila oči. Ano, nekecá, půl metru před ní je zemní hnízdo, ve kterém to nebezpečně vře. Žlutá tělíčka se začínají rojit přímo nad hnízdem. Za chvíli se dostanou až k nim.

„Pohni se!“

„Nemůžu!“

Haley zaťala zuby a zády se do něj ze všech sil opřela. Tiše jí zasténal do ucha, ale dál se snažil z té pasti vycouvat. Haley se zhoupla dopředu a pak znovu dozadu a znovu. Každý pohyb doprovázelo jeho zasténání a pár získaných centimetrů.

„Ještě jednou!“ procedil mezi zuby.

Zhoupla se dopředu, a když přirážela tentokrát, zatlačila rameny a zase ho trochu posunula. Jason toho momentu využil a vytáhl je oba ven. S paží ovinutou kolem jejího pasu ji vlekl od hnízda pryč.

„Začínají se rojit!“ vykřikla Haley.

„Kurňa!“ Jason se kolem sebe polekaně rozhlížel a hledal bezpečné místo, kam by se mohli schovat.

„Ke mně domů!“ zakřičela, když bzučení zesílilo, a divoce šermovala rukama směrem ke vchodovým dveřím.

„Dobřej nápad,“ pochválil ji, načež se rozběhl k domu a táhl ji za sebou. Bzučení bylo stále hlasitější, jak kolem nich začínal kroužit roj. Když přiběhli k domu, rychle otevřel a v duchu Haley děkoval, že nezamkla. Vřítíli se dovnitř a zabouchli za sebou.

„Jsou tady včely!“ vykřikla Haley a ukazovala na včely, které za nimi vlétly dovnitř.

Rychle ji pustil, popadl dva časopisy z hromady na servírovacím stolku a jeden jí hodil. Beze slova časopisy srolovali a začali bojovat asi s tuctem včel, kterým se podařilo vniknout dovnitř. Žádný z nich nepromluvil, dokud všechny nepobili.

„Pět nocí... plných... včelích... štípnutí,“ vysvětloval Jason, zatímco se snažil popadnout dech.

„Věděls, že tam jsou včely, a stejně jsi ty tulipány trhal?“ zeptala se nevěřičně Haley. Babička ji to naučila dobře. Se zemiím hnízdem si není radno zahrávat. Může se zdát malé jako čtvrták, ale ve skutečnosti být klidně i několik desítek centimetrů široké, což člověk většínou zjistí, až když je pozdě.

Jason ukázal ke svému domu: „Snažil jsem se je zabít.“

Užasle zakroutila hlavou. Věděl, že tam je včelí hnízdo, a neřekl jí o tom? Musel přece vidět, že záhon skoro každý víkend okopává.

„Proč jsi mi neřekl, že je tam včelí hnízdo? Víš, že na tom záhonu pracuju,“ vyčetla mu a ze všech sil se snažila nepropadnout hysterii. Ty včely je mohly klidně zabít!

„Já jsem ti to řekl!“

„To teda neřekl!“

Ostentativně zamáchal rukama ve vzduchu: „Snažil jsem se ti to říct už několik týdnů, ale kdykoliv jsem se k tobě přiblížil, uteklas!“

Užuž otvírala pusku, aby mu začala oponovat, ale pak ji zase rychle zavřela a zašklebila se. Má pravdu, tohle udělala vždycky, když se objevil někde poblíž. „Aha,“ hlesla nakonec.

„Jo, aha,“ odpověděl. Pak vykoukl z okna a zabručel: „Ještě pořád se rojí.“

Haley si povzdychla: „Ty jen tak nepřestanou, budou nás otravovat ještě několik hodin. Musíme zavolat nějakého odborníka, co si s nima poradí.“

Je hrozně promrzlý. Promočený na kost a nezdá se, že by měl v dohledné době možnost dostat se k sobě domů, aby se převlékl. Normálně by se svlékl do trenek, ale Haley kolem něj neustále poletuje a on nechce,

aby ji z něj trefil šlak. Podíval se na její čistou a patrně velmi dobře opečovávanou dřevěnou podlahu a škulbl sebou.

„Krucí, možná bych měl vylézt zadním vchodem a osušit se,“ řekl a otočil se, aby se podíval vedle do kuchyně. Pokrčil čelo, když uviděl, jak se začínají zatmívat okna.

„Myslím, že to nějakou dobu potrvá,“ řekla slabým hlasem Haley a mnula si přitom čelo. „Tak si skoč klidně do sprchy tady a já ti zatím zkusím najít něco na sebe. A zavolám nějakému deratizátorovi včel.“

„Jestli ti to nevadí,“ řekl a doufal, že si to Haley nerozmyslí. Mrznou mu koule. Kurňa, klidně by se teď navlékl i do dámských šatů, aby se zahřál.

Haley nepřítomně zavrtěla hlavou a dál sledovala včely rojící se na dvorku. „Nevadí, ukážu ti, kde je koupelna.“

Za deset minut se Jason konečně přestal třást zimou a začal si sprchu užívat. Ještě nikdy mu teplá voda nepřišla tak skvělá. Tohle je ta nejlepší sprcha, jakou kdy zažil. Ještěže jeho nesmělá sousedka dává v životě přednost obyčejným věcem, jako je kostka mýdla, před převoněnými drahými serepetičkami, které nikdy pořádně nepění a po kterých má vždycky akorát vyrážku. Taky se mu líbí, že koupelna vypadá jako koupelna a není od podlahy ke stropu ověšená krajkou a kosmetikou. Takovou koupelnu by mohl klidně používat i chlap, aniž by se musel strachovat, že jeho mužství utrpí nějakou újmu.

Právě si oblékal tričko, které mu Haley dala, když uslyšel křik: „Ne! Nedělej to!“

Ve vteřině vyrazil z koupelny a běžel za ní, připravený zabít každého, kdo by se jí snažil ublížit.

Se sladkým úsměvem pronesla: „Bože, miluju tě.“

Obočí mu vylétlo až ke kořínkům vlasů a srdce se mu rozbušilo jako o závod. Sakra, tohle je horší, než si představoval. Nevyhýbala se mu celé ty roky proto, že se styděla. Ne, byla do něj zamilovaná! *Krucí*. To je trapas, zvlášť když tu s ní má být uvězněný, dokud nedorazí deratizátor. Snad tu bude brzy.

Hodně brzy.

Otevřel pus a chtěl něco říct, aby tu trapnou situaci prolomil, ale to už ho netrpělivě odháněla z cesty měchačkou upatlanou od těsta. Couvl a zamračil se. Ještě aby ho umazala! Bože, co je to za hysterku, že mu v jednu chvíli vyznává lásku a v druhou mu ukazuje, aby jí šel z cesty?

„Nikdy se nestav mezi mě a muže, kterýho miluju,“ řekla a vytrhla ho tím ze zamyšlení.

Jason sledoval její pohled a vyprskl smíchy. „Derek Jeter?“

Zamračila se. Kde bere tu drzost zpochybňovat její čistou lásku? „Samozřejmě.“

Rozchechtal se. Sakra. Jak mu to mohlo uniknout? Má obrovskou televizi. Dokonce větší, než je ta jeho, a to už je něco, protože se svojí televizí se opravdu rozšoupl.

„To je telka jako hrom, pro takovýho drobka, jako jsi ty,“ škádlil ji.

„No, a jak jinak bych se asi koukala na oblíbený zápasy a měla přitom pocit, že jsem na stadionu?“ opáčila. „Navíc takhle na svýho budoucího manžela vidím líp.“

„A on už o tom ví?“ zeptal se a podíval se zpátky na ni.

Udělala rozkošný obličej a zamrkala. „Ještě ne, ale já si počkám,“ prohlásila s úsměvem a její výraz se vmžiku proměnil z rozkošného v naprosto odzbrojující.

Sakra.

Nemotorně přešlapoval na místě, zatímco ona fascinovaně sledovala zápas.

„Jsi fanoušek Red Sox?“ zeptala se najednou.

„To teda fakt nejsem!“ Její otázka se ho dotkla. To, že bydlí v revíru Red Sox, ještě neznamená, že je zrádce! Yankeeové jsou jeho první a taky poslední láska.

S úlevou si oddychla. „Díkybohu.“ Naposledy zalétla pohledem k televizi a vrátila se ke kuchyňské lince, kde, jak si pobaveně všiml, měla další malou obrazovku, na které běžel rozehraný zápas. Tahle ženská Yankees opravdu miluje, nebo aspoň jednoho z nich.

Proč sakra ženské na Dereka Jetera tolik letí?

Na chvíli se rozhlédl kolem sebe. Ty proklaté včely nepřestávaly bzučet a zatmívaly všechna okna, ale jeho pozornost upoutalo něco jiného. Zdi pokoje byly oblepené plakáty Yankees. Už ho ani nepřekvapilo, když hned nad televizí objevil podepsanou fotku Dereka Jetera.

„Vypadá to, že tu budeme muset zůstat do setmění,“ řekla, a obrátila tím jeho pozornost zpátky ke kuchyni. „Deratizátor říkal, že je třeba počkat, až se včely zase uklidní, a to prý bude až po západu slunce. Pak přijde, postříká je a pokusí se hnízdo odstranit.“

Jason si prsty pročísl mokré vlasy a povzdychl si: „Tak to se mnou asi budeš muset ještě nějakou chvíli vydržet.“

Pokřčila rameny: „To je v pohodě. Běží dobrej zápas, to nás zabaví.“

„To je fakt,“ souhlasil.

„Dělám domácí pizzu. Doufám, že ti to nevadí. Chtěla jsem ji objednat a sníst ji při zápase, ale s těmi včelami kolem...“ nedořekla a pokrčila rameny.

„Ne, zní to skvěle. Promiň, že otravuju.“ Cítil se jako pitomec. Tahle holka se mu pět let klidí z cesty a teď je matka příroda svede dohromady.

„Neotravuješ,“ ubezpečila ho, ale Jason měl pocit, že kecá.

Nikdy předtím s ním čas trávit nechtěla. Kdykoli se k ní v práci přiblížil nebo si vedle ní sedl, hned si našla nějakou výmluvu, aby se mohla zdejchnout. A teď s ním musí být zavřená ve svém vlastním domě. Nemůže z toho mít velkou radost. Zadíval se na televizi, když vtom Haley zasněně vzdychla. A za chvíli znovu. Musí být myšlenkami někde úplně jinde.

„Pivo?“

„Co?“ zeptal se trochu zmatený.

„Pivo,“ zopakovala a ukázala směrem k lednici, aniž by odtrhla oči od televize.

„Jo tak,“ řekl, usmál se a šel z lednice vytáhnout dvě lahve. Jednu jí podal. Se zamumláním mu poděkovala a prohodila pár nevybíravých slov na účet jednoho z hráčů.

Jason se opřel zády o gauč a díval se. I když popravdě ne na zápas, ale na Haley, jak vaří a hlasitě hru komentuje. Brzy mu bylo jasné, že pokud má být zelenina nakrájená a ne rozdrčená, což hrozilo pokaždé, když Haley naštvál rozhodčí, bude to za ni muset udělat sám.

Následujících šest hodin strávili tím, že spolu vařili, dívali se na zápas, jedli, smáli se, nadávali a ječeli na televizi. Pak se hodinu hádali s deratizátorem, který si řekl o nekřesťanské peníze, až se hádka opět stočila na baseball. Než se večer nachýlil ke konci, zdálo se, že se Haley přestala před Jasonem naprosto ostýchat a on byl blahem bez sebe, že si našel dalšího partáka. A navíc takového, který zná aktuální výsledky, aniž by si je pletl nebo si je musel vyhledávat. Na rozdíl od některých jeho kamarádů, o kterých by radši pomlčel. A bonus k tomu? Byla neskutečně sexy.

Kapitola 3

„Jsem správně na Long Point Road číslo 32?“ zeptal se malý udělaný chlap, který páchl, jako by se vykoupal ve vaně levné kolínské a česneku, když vystoupil z odřeného taurusu, který zaparkoval přímo před Haleyinou příjezdovou cestou, čímž ji zatarasil.

Jindy by Jason takového pitomce ignoroval nebo by na něj letmo kývl a dál si hleděl svého, tedy pokračoval ve vyndávání soudku piva ze zadní sedačky auta, ale dneska ne. Dneska měl v plánu prokázat své nesmělé sousedce a kolegyni laskavost. Po včerejšku si byl jistý, že ji tím nevytočí ani jí nezavdá důvod, aby se mu dál vyhýbala.

Dobře, možná si nebyl jistý stoprocentně, ale nemohl si prostě pomoci. A už teprve ne, když ten debil vytáhl z kapsy kondom a spiklecky na Jasona mrkl.

Sakra.

V tu chvíli mu bylo úplně jedno, jestli kolem něj Haley zase bude chodit obloukem a nastolí mezi nimi přísný zákaz styku. Rozhodl se, že ji toho kretěna zbaví.

„Nejsi tady za Haley, že ne?“ zeptal se, když konečně vytáhl soudek z auta a postavil ho na zem.

Chlapík se zamračil. „Jo, jsem, proč?“

Jason se trochu ošil a ohlédl se na Haleyin dům, aby se ujistil, že je nepozoruje.

„Fakt si nemyslím, že je to dobrej nápad,“ zamumlal.

„Proč ne?“

Jason se na něj tázavě podíval, jako by se ptal, jestli si z něj nedělá legraci, a měl co dělat, aby se nerozesmál, protože chlápek najednou znervózněl.

„Určitě o tom víš...“ řekl a konec věty záměrně spolkl.

„No, moc toho o ní nevím, dohodil mě ji kámoš,“ odpověděl muž a nejspíše pohlédl směrem k Haleyinu domu. Nepohnula se právě záclona?

Jason si promnul krk a unaveně vzdychl: „Vážně mi do toho nic není, ale nejsem si jistý, že je to dobrý nápad.“

„Proč?“ Chlap skoro zaskučel.

Jason ho nechal chvíli vydušit a pak zakroutil hlavou. „Promiň, ale fakt o tom nerad mluvím. Jenom ti poradím, aby sis dával bacha.“ Významně se na něj podíval a ještě důrazně zopakoval: „*Pořádnýho bacha.*“

Chlapík vykulil oči a spadla mu brada. Začal pomalu couvat a přitom nervózně těkal pohledem k Haleyinu domu. Když došel zpátky k autu, řekl: „Jé, najednou jsem si vzpomněl, že jsem měl bejt někde jinde.“ S těmi slovy naskočil do auta a byl pryč.

Jason se rozchechtal a zamířil k Haley. Zaklepal na dveře a ani ho moc nepřekvapilo, když mu nikdo neotvíral. Zaklepal znovu.

Skvělý.

Zdá se, že včerejší večer byla jen náhoda a jeho utáplá sousedka je zpátky. Včerešek s Haley se mu opravdu líbil, dokonce víc, než by si kdy pomyslel.

Najednou si připadal jako blbec, a tak zklamaně zamířil zpátky k soudku piva.

Vtom za sebou zaslechl hlasité bublavé zakašlání. Vchodové dveře se pomalu otevřely a v nich se objevila Haley. „Omlouvám se, že mi to tak trvalo,“ znovu zakašlala, „než jsem otevřela,“ další zakašlání, „dveře. Ale doktor mi řekl, že je to ještě pořád,“ následoval hlasitý a silný záchvat kašle, „nakažlivý, takže... Ááá to jsi jenom ty,“ dodala Haley a s úlevou si oddychla.

Když Jason uviděl, jak je vymóděná, zacukaly mu koutky. Na hlavě měla jednu z těch nejošklivějších vyblité zelených pletených čepic, jaké kdy viděl. A o tom vytahaném, obnošeném županu ani nemluvě. Ale s obrovským chuchvalcem papírových kapesníků v ruce vypadala roztomile. Je jasný, že simuluje, protože včera s ní strávil celý večer a to vypadala jako z reklamy na zdraví. I teď vypadala v pohodě, jen trochu babičkovsky, v tom obřím modelu.

„Pěkná hučka,“ řekl a s úsměvem vykročil zpátky k ní.

Rozesmála se, stáhla si tu hroznou čepici z hlavy a hodila ji po něm. Stačil ji chytit dřív, než ho trefila do tváře. „Co to má být?“ zeptal se a ukázal čepici na její outfit.

„Nic,“ vyhrkla.

„Vypadáš jako strašák.“

Zatvářila se jako nevinátka a odpověděla: „Nevím, o čem to mluvíš. Je mi zle,“ zakašlala, „opravdu zle.“ A aby to dotáhla k dokonalosti, hlasitě popotáhla.

Bylo to dost smutný. Sice roztomilý, ale pořád smutný.

Nemohl si ji přestat prohlížet a smát se. „Nevím, proč prostě nepřiznáš, že jsi právě pustila k vodě lásku svého života. No, moc rád bych dál poslouchal, jak se z toho snažíš vykecat, ale asi už budu muset jít, když jsi nemocná...“

„Jsem *opravdu* nemocná. Klidně bych během tohoto našeho rozhovoru mohla umřít,“ zanaříkala a popostrčila si na nose své roztomilé brejličky.

Pokrčil rameny a vyrazil ke svému domu. „Tak to je škoda, protože jsem tě k sobě přišel pozvat dneska na večírek, ale když je ti zle...“

Přitiskla si hřbet ruky na čelo: „Hmm, víš co? Už je mi líp. Kdy to začíná?“ zeptala se a vykouzlila ten nejkrásnější nesmělý úsměv, jaký kdy viděl.

„V osm, ty malá simulantko,“ odpověděl a zasmál se, když zaslechl, jak rozčileně vyjekla a utekla dovnitř.

Možná to nebyl až tak dobrý nápad, pomyslela si Haley, když stanula před Jasonovým vchodem s talířem brownies v ruce. V duchu zaúpěla a řekla si, že je úplně blbá. Kdo nosí na rozjetý večírek brownies, když tam teče pivo proudem? Aspoň teda předpokládá, že to bude velká párty s mořem piva, protože za ty roky už se několikrát stala svědkem podivného a hrůzu nahánějícího chování účastníků podobných sešlostí. Na večírcích, na kterých byla ona, se s něčím podobným nikdy nesetkala.

Některé věci, které slyšela nebo viděla, ji znepokojily, ale některé ji zaujaly. Sama by si to nepřiznala, ale párkrát už přemýšlela o tom, jaké to na Jasonových večírcích asi je. I proto dnes pozvání okamžitě přijala. Určitě to tam bude jako na večírcích, které běžně pořádali lidi ze střední a na které Haley pokaždé nějak pozapomněli pozvat. Teď to ale všechno dožene a napraví!

Nebo radši ne, pomyslela si a nervózně se kousla do rtů, když se podívala na táč plný sušenek. Bude vypadat hrozně hloupě, když je

přinese na takový večírek. Vtom ji napadlo, že přes hlasitou hudbu její klepání nikdo neslyšel, a tak se rozhodla, že ještě rychle skočí koupit něco jiného. Už se chystala k odchodu, když se otevřely dveře.

„Co chcete?“ zeptala se jí žena, která se z nich vynořila. Haley se při pohledu na její uhlazené černé vlasy, dokonalé rysy zvýrazněné perfektním nalíčením a hříšně svůdné minišaty zamračila. Vedle ní si připadala ve svých džínách a růžovém tričku s dlouhým rukávem a nápisem Yankees jako chudá příbuzná.

Už se otvírala pusu, aby se omluvila, že musí odejít, protože jí bylo jasné, že na tohle nemá, když vtom si žena pohrdavě odfrkla.

„Jo, vy jste ta sousedka od vedle,“ řekla s očividným pobavením. „Co chcete?“ zeptala se a upřela pohled na táč v Haleyiných rukou.

„Já jen...“

„Amy, kdo to je?“ ozval se Jasonův hlas za ženou, jež se evidentně menovala Amy.

Amy obrátila oči v sloup. „Ale nikdo, jenom tvoje sousedka, přinesla ti brownies,“ křikla a natáhla ruce k tácu. „Vezmu je, aby mohla odejít.“

„Brownies?“ podivil se Jason, přiběhl ke dveřím a Amy odstrčil.

„Hele!“ vyštěkla Amy, ale Jason ji nejspíš vůbec neslyšel. Stál tam s pohledem přilepeným na táč.

„To jsou brownies s polevou z burákového másla?“ zeptal se a hlasitě polkl.

Nezasténal náhodou?

„Ano, to jsou čokoládové brownies s polevou z burákového másla,“ přitakala Haley a zachytila přitom Amyin vražedný pohled. Zrovna se chystala Jasonovi táč podat, když vtom se zarazila.

Včera večer to skončilo, aby se nechala komandovat a všemu jen vyplašeně přihlížela. Už má po krk toho, jak jí všechno uniká. Je do-prkýnka dospělá ženská, a když chce jít na pořádnou pařbu, tak tam prostě půjde a užije si ji. I kdyby ji to mělo stát život, jak naznačoval pohled zmalované ženy, která by ji nejradši poslala ke všem čertům.

„Já ti s tím tácem pomůžu, aby sis mohla vzít pivo,“ řekl Jason, sebral jí táč, a zatímco na něj vrhal zamilované pohledy, otočil se a vedl Haley dál.

„Teda, ty brownies vypadají skvěle! Můžu ochutnat?“ zeptal se chlapík, kterého Haley viděla obejdovat u Jasonova domu asi tisíckrát, a bez otálení si jednu vzal.

„Pracky pryč! Přinesla je pro mě, ty šmejde!“ vyštěkl Jason.

Haley nevědomky o krok couvla, protože se bála, aby se neocitla uprostřed bitky, která se zdála být na spadnutí. Ale místo toho, aby se ten chlapík na Jasona rozeřval, jak to Haley kvůli podobným prkotinám vídala v barech, obrátil jenom oči v sloup a zaměřil svou pozornost na ni.

„Ahoj, já jsem Brad,“ představil se a podal jí ruku.

Po malém zaváhání, kterého si snad nevšiml, udělala Haley krok vpřed a potřásla si s ním rukou. „Haley.“

„Moc mě těší,“ řekl a obdařil ji okouzlujícím úsměvem. „Omlouvám se za kámošovo neandrtálství, teprve vloni se naučil chodit vzpřímeně,“ řekl suše a v odpověď se mu od Haley i většiny přihlížejících dostalo pobaveného zasmání.

Jason ho probodl nenávistným pohledem a zamířil do kuchyně, přitom úzkostlivě střežil brownies před každým, kdo by kolem nich začal kroužit.

Brad ukázal ke kuchyni. „Je tam pizza, brambůrky a moře pití, aspoň dokud se ho nezmocní Jason, na dvorku se za chvíli bude hrát volejbal a v obýváku jsou zatím k dispozici videohry. Udělej si pohodlí, jako doma,“ řekl s vřelým úsměvem.

„Díky,“ zamumlala Haley, když to všechno vstřebala. Takže to je ono? pomyslela si a přidala se k ostatním. Její pochyby na ní zřejmě byly znát, protože se na ni Brad vmžiku obrátil a se smíchem se zeptal: „Čekala jsi něco na způsob filmu *Zvěřinec časopisu National Lampoon*?“

„Ne!“ vyhrkla rychle, příliš rychle. Vlastně něco takového opravdu čekala. Rozhodně si nepředstavovala nic z toho, co právě viděla. *Tohle* totiž rozhodně zvládne.

Zazubil se na ni. „Pojď se mnou dozadu, představím tě svojí ženě. Slibuju, že se budeš dobře bavit.“

Poprvé od chvíle, kdy přišla, pocítila, že si nakonec bude s Jasonovým kamarádou rozumět.

„Kdo je ta kočka, co právě dává Mitchovi na frak?“

Aniž by vzhlédl od talíře, na který si právě nandával pizzu, Jason odpověděl: „Amy.“ Aspoň si myslel, že to je Amy. Její majetnický přístup

začínal být otravný a neušlo mu ani hloupé chování vůči Haley nebo pohledy, které na ni celý večer vrhala. Věděl, že když viděl Amy přicházet, měl ji poslat pryč.

„Ne, myslím tu roztomilou malou holku v brejlích.“

Jason zamračeně vzhlédl a viděl, jak Pete sleduje gauč, na kterém sedí vedle Mitche Haley a hrajou spolu nějakou hru na Xboxu.

„To je moje sousedka,“ řekl a ani trochu se mu nelíbil Peteův výraz.

„Je tu s někým?“ zeptal se Pete, který z Haley nespouštěl oči.

„Ne.“

„Super,“ řekl Pete, ohlédl se přes rameno na Jasona a zazubil se.

„Ani se nebudu ptát, jestli můžeme použít tvou ložnici. Protože když se nám bude chtít, můžeme se přesunout rovnou k ní.“

Jason si hlasitě povzdychl. Zdá se, že dneska bude muset Haley nakonec zachránit hned před dvěma tupci.

Pete se na něj otočil: „Co je?“

„Co jako?“ zeptal se nevinně Jason.

„Ten povzdech,“ řekl Pete a ukázal na něj.

„Nic,“ odpověděl s pokrčením ramen a obrátil pozornost na kopec jídla na svém talíři. „Jen jsem nevěděl, že jsi na tohle, to je celý.“

„Na co?“ zeptal se ho Pete trochu nejistě. Vzhledem k jeho pověsti zřejmě neexistovala žena, se kterou by si nechtěl něco začít. Právě proto si Jason myslel, že Pete nebude pro jeho nesmělou sousedku ten pravý. Trvalo mu pět let, než se mu podařilo k Haley proniknout. Rozhodně nemůže dovolit, aby mu to tenhle hňup pokazil a odehnal ji nadobro.

„Zapomeň, že jsem vůbec něco řekl,“ odbyl ho a vytáhl z chladicího boxu na zemi kolu.

„Ale...“

„Nechci se v tom štourat,“ řekl Jason, a hovor tak utnul. Ale při odchodu se k němu ještě naklonil: „Jen... jen si dej pozor, ať si předtím vezme prášky, a bude to v suchu, teda... v pohodě.“ A rychle odešel, aby vyděšený Pete neslyšel, jak se mu řehtá.

Bože, to je pocit! Měl to udělat už před lety, když se kolem Haley začal ochomýtat ten první pitomec. Je teď snad Haleyin „schvalovač chlapů“? přemýšlel po cestě ke gauči, ze kterého vystrčil Mitche, aby si mohl sednout vedle svého nového projektu. Jo, je to dobrý nápad, rozhodl se, protože až s ní skončí, bude žít Haley mnohem zábavnějším a svobodnějším životem (bez otravných blbců).

Kapitola 4

Haley se zhluboka nadechla a vyhrkla: „Jsem lesba.“

„Ty jsi lesba?“ zopakoval nechutnej chlap, který jí funěl na záda a otravoval ji ve frontě už deset minut. „Seš si jistá?“

Spolkla úsměv. Vypadá dost smutně. Nesnáší, když musí vytáhnout tuhle povídačku o své orientaci, ale někdy prostě nemá na vybranou. Kdyby byl aspoň milý, když na ni chce udělat dojem. To by ho jen zdvořile odmítla. Ale ne, on se musí celou dobu chovat jako prase.

Zkusil na ni starý figl: „Ty šaty ti fakt seknu, ale ještě líp by vypadaly, kdyby byly ráno pohozený na podlaze mojí ložnice.“ Jo. Je to vážně smutné, zvlášť když jsou v pekárně před školou a není ještě ani půl osmé ráno. Zatímco pronášel jednu úchylnou hlášku za druhou a očumoval jí prsa, cítila se Haley čím dál naštvanější. Navíc se jí z toho, jak páchl, zvedal žaludek. Kdyby tak zoufale nepotřebovala doplnit zásobu kofeinu, odešla by, ale potřebuje kafe, jinak umře!

Včera večer se u ní stavil Jason s pár kamarády a dívali se na baseball. A protože došlo na prodloužení a ona je oddaná fanynka, zůstala vzhůru do dvou ráno. Musela si totiž počkat i na rozhovory a shrnutí zápasu. Takže není divu, že ji po čtyřech hodinách spánku tenhle páchnoucí týpek úplně dodělal.

Ted', po třech týdnech, jí přišlo úsměvné, jak se Jason, ze kterého měla předtím pěkný vítr, v její mysli proměnil v přerostlého plyšového měďu. Tu a tam byl sice pořád ještě jako osina v zadku, ale milá osina. A věci z její třídy si taky „půjčovat“ nepřestal, ale nechával jí tam vtipné vzkazy, které ji vždycky rozesmály až k slzám, což jejím studentům nahánělo hrůzu.

Nedalo jí to a musela se zamyslet nad tím, kolik dobrých přátelství už kvůli své dlouholeté uzavřenosti propásla. Zčásti za to asi může i to, že si navykla soudit lidi, jako je Jason, přehnaně příkře. Jo, pořád je na ni trochu divoký a bere ho spíš jako takové povyražení, ale je taky

veliké zlatíčko. Chová se k ní jako k nejlepší kámošce. Vlastně se jí líbí, že s ní jedná, jako by patřila do jeho party. Je jí líto, že mu křivdila. To však neznamená, že někdy nejsou první dojmy správné, třeba jako v právě zmíněném případě.

„Jo, jsem si jistá.“

Chvíli vypadal, že přemýšlí, a pak řekl: „Dobře, a co kdybyste vy dvě...“

„Ne,“ zarazila ho rozhodně.

„A co když...“

„Ne.“

„No tak, nech mě domluvit. Mám foťák...“

„Ne.“

„Byla by sranda...“

„Ne.“

„Ale co když...“

„Řekla ne,“ uzemnil ho Jason, když předběhl ostatní a jakoby mimoděk objal Haley kolem ramen.

„Hele, myslel jsem, žeš říkala, že jsi lesba!“ ozval se chlápek s obviňujícím pohledem.

Jason si to nedokázal odpustit a řekl: „Taky že je. Jsem její děvka.“

Chlápek se pátravě podíval na Jasonovu ruku a pak na Haley. Další pohled věnoval už jenom Jasonovi a Haley věděla, že se rozmýšlí, jestli to má ještě zkusit. Jelikož byl malý a Jason samý sval, rozhodl se toho raději nechat.

„Tak na co mě pozveš k snídani?“ zeptala se Haley Jasona.

Zasmál se. „Já? Proč bych tě měl zvat?“

„Protože jsem ti včera večer pomohla obrát Briana o padesát babek.“

Zakoulel očima: „Vyhrál bych i bez tebe.“

„Hm,“ řekla bezděčně a stoupla si k pultu, aby si objednala. Poručila si o jeden čokoládový muffin víc, protože věděla, že jí Jason ten její určitě sní. Zdálo se, že krást jí jídlo patří k jeho největším koníčkům.

„Vážně bych vyhrál. Nepotřeboval jsem, abys mi pomáhala, víš?“

Haley popadla objednané jídlo, nechala ho stát ve frontě a zamířila ke dveřím. „Zatím čau.“

„Tu sázku jsem vyhrál sám!“ zavolal na ni a ona se rozesmála. Někdy se chová jako malej. Ale je to docela roztomilé.

Jason potlačil úsměv, když viděl Haley, jak říká řediteli Jenkinsovi, že nemůže dělat dozor na dnešním plese. Ještě před měsícem by jeho plachá kamarádka tiše čučela do hrnku kávy a přikývla by na cokoli bez ohledu na své plány. A teď je schopná říct mu ne, rozhodně a slušně.

Pocítil hrdost. Vždyť nakonec to je i díky němu! Stálo ho to sice dost úsilí, ale Haley se neustále zlepšuje. Kdo by tušil, že se za její roztomilou tvářičkou skrývá malá tygřice? On rozhodně ne, ale je skvělé pozorovat ji, jak se pro změnu rozhoduje sama za sebe. Ostatní kolegové možná na jeho chování nadávají, i na jeho přátelský a vstřícný přístup k dětem, ale na rozdíl od nich Haley neotravuje a nenutí ji dělat dozor *tuhle a tamhle* nebo organizovat *tohle a tamto*.

„Ale Haley, opravdu tě dnes potřebujeme. John má na dnešní večer koupené lístky do divadla.“

„Je mi líto, Tome, ale já už mám na dnešní večer plány taky. Ráda bych ti pomohla, ale už je pozdě, abych je na poslední chvíli měnila. To musíš pochopit,“ řekla Haley slušně, ale rozhodně.

Její sebevědomí zcela jistě roste, což je na ní vidět. Není jediný, kdo si toho všiml. I ostatní učitelé ji víc respektují a začínají kolem ní kroužit muži. Pche, vsadil by na svou malou chráněnkou všechno, co má. Jo, je prostě mistr. Asi už bylo načase, aby svou výjimečnost konečně použil k něčemu dobrému.

Všiml si stolku, kde Haley nechala kávu a muffiny, a taky tři chlapů, co si brousili zuby na prázdné místo vedle ní. Bez sebemenšího zaváhání se kolem nich prosmýkl a místo zabral, čímž si od nich vysloužil smršť vražedných pohledů. Smůla. Zastává názor, že pokud chlap nehne prstem, ženskou si nezaslouží. Ne že on by si Haley zasloužit chtěl. To ne. Je jeho kámoška a ukázalo se, že jedna z nejlepších. Ne, teď si chce zasloužit tak akorát horkou čokoládu a čokoládový muffin s extra porcí burákového másla, který Haley před chvílí koupila.

Šťastně si povzdechl, když muffin vylovil ze sáčku. „Kdy už se poúčíš?“ zamumlal při krádeži.

„Prosím, jen si dej,“ řekla suše Haley, když se posadila a osladila si kávu.

„Děkuju, dám si rád,“ řekl radostně a namazal si na muffin víc másla.

„Co jsou vlastně ty tvý úžasný plány na dnešní večer?“ zeptal se s plnou pusou.

„Mám rande,“ odpověděla.

„Tak to je mezi náma asi konec, co?“ řekl a ušklíbl se.

„Asi jo.“

„To bolí.“

„Ty to přežiješ... samozřejmě za pomoci terapie,“ řekla a mrkla na něj.

„Nějakej další zoufalec?“

Odvrátila pohled a něco zamumlala.

„Promiň, ale mumlání nerozumím,“ řekl a zálibně se podíval na její jablkový muffin s drobenkou, který právě vyndala z pytlíku. Sakra, jak si mohl takovou dobrotu nechat ujít?

Zdálo se, že jeho ruka žije svým vlastním životem, protože se sama od sebe začala k dobrůtce natahovat. Haley zalapala po dechu, a aby muffin zachránila, oběma rukama ho zakryla.

„Ovládej se!“ vyštěkla, ukousla si sousto a spolkla ho. Jeho oči se upřely zpět na muffin. Olízl se, ale Haley obrátila oči v sloup a bez sli-
tování pokračovala v jedění. Krucinál, kam zmizela láska? Má hlad. S povzdechem otevřel svůj sáček a vytáhl z něj jednu z kávových rolek, které si koupil, a začal ji žvýkat, aniž by spustil oči z muffinu.

„Chováš se trapně,“ pronesla Haley, zakoulela očima a podala mu druhou půlku svého muffinu. S úsměvem od ucha k uchu si nacpal muffin do pusy a vychutnával si ho. Je vážně tak dobrý, jak vypadal.

„Tak o koho jde, že mi nechceš nic říct, kobylko?“ zeptal se a míchal si přitom kávu. Poslední adept, s kterým šla na rande, byl, aspoň podle něj, naprostý ubožák. No, a o to tu jde, ne? Ubožák za všechnu tu práci nestojí. Bude to ještě dřina, než Haley začne chodit s někým, koho jí schválí. S někým s chatkou v New Hampshiru, aby tam mohl jezdit na ryby, nebo s domem na Floridě, to by se mu líbilo. Moc rád by si někdy v zimě zarybařil na moři.

„Přestaň mi říkat kobylko!“ zasyčela Haley. „Už postý ti říkám, že nejsem tvůj Daniel-san a ty nejsi pan Miyagi.“

Jen pokrčil rameny. „Když myslíš...“

„Jo, myslím.“

„Mohl bych vás všechny poprosit o pozornost?“ řekl vtom ředitel a zamával deskami, aby na sebe upoutal pozornost všech učitelů